

[Erhard Jakobsen]

For det første skal jeg minde om en situation, som ingen andre her tilstedeværende i tinget kan huske, for de var ikke medlemmer af tinget dengang. I 1954 fik vi i folketinget besked på – jeg tror, det var i maj måned – at hvis valutaunderskuddet i de kommende 3 måneder ville være af samme størrelse som i de foregående 3 måneder, ville vores valutareserve være udtømt. Vi havde nemlig til 3 måneders valutaforbrug, og man kunne intet sted i verden låne.

Det er kun 25 år siden, situationen var sådan.

I dag er den ganske anderledes, og uanset hvor meget man kan jamre over det, har vi et fælles ansvar – for det kan vi vist roligt sige, vi skal gerne holde fremskridtspartiet udenfor, det er der mange der gerne ønsker, jeg måske mindre end så mange andre – for det, vi står i i dag, derom kan der slet ikke være nogen tvivl. Alle har bidraget på det ene eller det andet tidspunkt.

Men lad os dog glæde os over, at man kan slippe forholdsvis billigt ud af det, fordi der er lånemuligheder. Tænk, hvis der ikke var! Det er nu det ene.

Men det næste, der er meget vigtigt at få frem, er: hvorfor låner staten? Det er da ikke til folkepension. Det er da ikke til tjenestemandslønninger. Det er da ikke til statens og kommunernes udgifter. Vi låner for at hjælpe det private erhvervsliv, fordi det er det private erhvervsliv, der har underskud i udlandet. Det er det private erhvervsliv, der køber mere i udlandet, end man sælger til udlandet, og det er da i hvert fald ikke alene folketingets skyld. Jeg siger ikke »de private erhvervsdrivende«, jeg siger »erhvervslivet« under ét, arbejdere såvel som arbejdsgivere.

Når vi har underskud på betalingsbalancen, er det, fordi danske borgere har et for stort forbrug af såvel danske som udenlandske varer, og når man angriber den økonomiske politik, vil jeg gerne spørge: erkender man så ikke fra venstres og konservatives side i dag, at vi havde været langt værre stillet, om ikke der i år var skåret 10 mia kr. i dyrtidsportioner væk? Erkender man ikke, at vi allerede nu ville være værre stillet, om ikke momsens i de seneste måneder havde trukket nogle milliarder ud af omsætningen? Havde så ikke vort valutaforbrug helt naturligt været større? Havde så ikke situationen været værre?

Omvendt: hvis vi var blevet enige om for 1981 at spare 8 eller 10 mia kr. mere, ville det så have hjulpet en snus på situationen i dag? Nej, naturligvis ikke.

Men ikke engang om man var blevet enige om at spare i 1980, ville det have hjulpet på valutasituationen direkte, for det er ikke staten og kommunerne, der bruger udenlandsk valuta. Det er borgerne, der bruger udenlandsk valuta, og derfor er vi – hvor grimt det end kan være – nødt til at skære ned på borgernes forbrug. Det har denne regering gjort, og det er modigt af en regering. Den har bl. a. skåret ned på lønmodtagernes indtægter, og det var det mod, vi gerne ville støtte. Det er det, forligspartierne har gjort, og det står vi meget gerne ved.

Med hensyn til afvikling drømmer vel ingen om, at det, der er opsummeret gennem mange år, både ved rigtige og ved forkerte handlinger, er noget, der klares på 1, 2, 3 år. Centrum-demokraterne har for længst som hovedindstilling sagt: vi kan over 10 år bringe de offentlige udgifter ned fra ca. 60 pct. af nationalproduktet til 50 pct. Det kan gøres over 10 år, men kun over 10 år. Vi kan også over 10 år bringe valutaunderskuddet ned. Men kun over 10 år. Vi kan ikke gøre det på én gang. Men vi er helt tilfredse med, at man benytter den udvej, og jeg tror, jeg allerede nu tør svare fru Ingerlise Koefoed, at der er ingen som helst vanskeligheder. Danmark er særdeles velrenommeret, det ved jeg bl. a. fra de økonomiske eksperter i EF; de betragter Danmark som et meget fint papir.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Det er korrekt, at hr. Erhard Jakobsen har en lang anciennitet her i tinget, men det berettiger ham ikke til at fortælle noget her, som er helt forkert, nemlig at man skulle gavne erhvervslivet ved at optage lån. Man gør det stik modsatte. Alle disse lånoptagelser skaber en højrentesituation, og det er den, der ødelægger Danmarks erhvervsliv.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Den sidste talers korte eller lange tid her i folketinget berettiger ham ikke til at blande tingene sammen, sådan at de indenlandske